

C127 – WON7

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 2007-2008

31 januari 2008

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR WONEN, STEDELIJK BELEID, INBURGERING EN GELIJKE KANSEN

INHOUD

Vraag om uitleg van de heer Bart Martens tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de sociale hypothecaire leningen van het Vlaams Woningfonds	1
Vraag om uitleg van de heer Gino De Craemer tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de opleiding voor imams	3
Vraag om uitleg van mevrouw Joke Schauvliege tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de voorwaarden gekoppeld aan de toekenning van de renovatiepremie	6

Voorzitter: de heer Jan Penris

Vraag om uitleg van de heer Bart Martens tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de sociale hypothecaire leningen van het Vlaams Woningfonds

De voorzitter: De heer Martens heeft het woord.

De heer Bart Martens: Mijnheer de voorzitter, het Vlaams Woningfonds (VWF) kent sociale hypothecaire leningen toe aan gezinnen met een begrensde inkomensgrens en met minstens een kind ten laste. De voorwaarden waaronder het VWF leningen kan toestaan, staan opgesomd in het Besluit van de Vlaamse Regering van 9 december 2005 betreffende de aanwending van de kapitalen van het Fonds 62 door het Vlaams Woningfonds van de Grote Gezinnen, ter uitvoering van de Vlaamse Wooncode. Artikel 8 van dit besluit stelt het volgende: "De aanvrager moet, op het ogenblik van het aangaan van de lening, bij een in België erkende verzekeringskas een levensverzekering met afnemend kapitaal afsluiten ten voordele van en in samenspraak met het VWF. In het geval van een enige premie kan deze hem door het VWF worden voorgeschooten boven het hoofdbedrag van de lening."

Klanten die bij het VWF een lening wensen af te sluiten, moeten met andere woorden een levensverzekering met afnemend kapitaal, een zogenaamde schuldsaldoverzekering, afsluiten.

Voor mensen met gezondheidsproblemen, zoals mensen met HIV, met een chronische ziekte, met een handicap of met een kankerverleden blijkt het echter zeer moeilijk, zo niet onmogelijk, om een schuldsaldoverzekering af te sluiten. Aangezien iedereen verplicht is alle noodzakelijke medische informatie aan de verzekeringsmaatschappij mee te delen, wordt een schuldsaldoverzekering voor personen met gezondheidsproblemen immers vaak geweigerd of op zijn minst onbetaalbaar.

Er lijkt me geen enkele reden om een schuldsaldoverzekering te weigeren, zeker indien de chronische ziekte of handicap geen verhoogd risico op overlijden oplevert. Een schuldsaldoverzekering is bovendien niet de enige mogelijke borg. Indien men een andere borg kan bieden, willen bepaalde banken immers toch een lening toekennen. Die borg kan, bijvoorbeeld, een borgstelling door ouders, vrienden of familieleden met een bepaald eigendom zijn.

Bovendien zou ik willen benadrukken dat de hypotheek eigenlijk de garantie voor de lening inhoudt. Volgens

artikel 9 van het besluit moet een hypotheek trouwens verplicht in eerste rang zijn. De schuldsaldoverzekeringen in hoofde van de ontleners zijn bij een hypothecaire lening eigenlijk een garantie voor het gezin. Als een ontleners overlijdt, maakt de schuldsaldoverzekering het mogelijk de lening af te betalen zonder de hypotheek op de woning te lichten. Op die manier komt het gezin niet in financiële problemen terecht en moet de woning niet worden verkocht. Het is, met andere woorden, veeleer een garantie voor de familie dan voor de bank.

Mijnheer de minister, kan HIV, een andere chronische ziekte of een kankerverleden voor een verzekeringsmaatschappij een reden zijn om een schuldsaldoverzekering te weigeren, of gaat het in dergelijke gevallen enkel om een verhoogde premie? Wat is het beleid van het VWF? Staat het VWF, om discriminaties te voorkomen, leningen toe aan personen die wegens gezondheidsredenen geen schuldsaldoverzekering kunnen afsluiten?

Daarnaast blijkt dat het VWF sterk aandringt op het afsluiten van een schuldsaldoverzekering met enige premie. In sommige gevallen zou het zelfs om een verplichting gaan. In een contract van het VWF staat hierover het volgende te lezen: "De aanvrager moet, op het ogenblik van het aangaan van de lening, bij een in België erkende verzekeringsonderneming, een schuldsaldoverzekering met enige premie afsluiten ten voordele van het Vlaams Woningfonds". Dit betekent dat de klant niet kan kiezen of hij al dan niet voor een schuldsaldoverzekering met enige premie opteert. Klopt dit? Legt het VWF schuldsaldoverzekeringen met enige premie op? Is dit wel zinvol? Een schuldsaldoverzekering met enige premie is meestal immers niet de goedkoopste verzekering op de markt.

Bovendien doet het gerucht de ronde dat klanten door het VWF worden verplicht om een schuldsaldoverzekering bij een welbepaalde verzekeringsmaatschappij af te sluiten. Dit lijkt me een vorm van koppelverkoop die eerlijke mededinging in de weg staat. Hebt u weet van dergelijke praktijken? Welke stappen hebt u reeds gezet om dergelijke praktijken uit de wereld te helpen?

De voorzitter: Mevrouw De Lobel heeft het woord.

Mevrouw Hilde De Lobel: Mijnheer de voorzitter, het probleem dat de heer Martens aankaart, betreft mensen die geen schuldsaldoverzekering kunnen afsluiten omwille van een ziekte die niet noodzakelijk levensbedreigend is of die niet noodzakelijk tot een kortere levensverwachting leidt. Hoewel ik hier begrip voor heb, stoor ik me aan de manier waarop hij het probleem voorstelt.

Ik heb de indruk dat de heer Martens op basis van een enkele casus werkt. Het gaat alleszins niet om veel maatschappijen. Hij noemt een welbepaalde maatschappij verschillende keren bij naam. In feite handelt die maatschappij niet op een andere manier dan enige andere leningmaatschappij in dit land: bij het afsluiten van elke hypothecaire lening wordt de klant gevraagd een schuldsaldoverzekering af te sluiten.

Ik begrijp dat soms mensen uit de boot kunnen vallen, ik beweer dus niet dat de problematiek niet bestaat. We moeten nagaan hoe we dit best kunnen aanpakken. België kent een streng verzekeringssysteem. Dit systeem verzekert niet enkel de maatschappijen, maar ook de verzekerde tegen een mogelijk inkomensverlies. Tenslotte is een vast inkomen de eerste dekking die iemand bij het aanvragen van een lening moet voorleggen. We zouden eventueel kunnen stellen dat het systeem onrechtvaardig is voor mensen die niet over een vast inkomen beschikken. Dit kan in sommige gevallen een terechte bekommernis zijn.

Ons strenge systeem zorgt er evenwel voor dat we niet vervallen in situaties zoals ze zich in de Verenigde Staten voordoen. In de Verenigde Staten wordt op zowat alle gronden een hypothecaire lening verleend. De hypotheek vormt hierbij de enige dekking. Dit systeem is verantwoordelijk voor een bijna wereldwijde crisis.

Ik beweer niet dat niemand uit de boot kan vallen of dat het systeem misschien niet altijd rechtvaardig is. We moeten hierover nadenken. Ik ben het hiermee eens. Ik vind echter niet dat we op basis van een enkele casus een enkele maatschappij mogen viseren. Die maatschappij gedraagt zich niet anders dan de andere maatschappijen. Ik vind deze aanpak verkeerd en een parlement onwaardig.

De voorzitter: De heer Decaluwe heeft het woord.

De heer Carl Decaluwe: Mijnheer de voorzitter, er is natuurlijk een verschil tussen een gewone maatschappij en het VWF. Het VWF ontvangt jaarlijks een belangrijke dotatie die rechtstreeks uit de Vlaamse begroting afkomstig is. Het gaat hier om belastinggeld. Dat lijkt me toch een fundamenteel verschil.

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Mijnheer de voorzitter, eerst en vooral zou ik er iedereen aan willen herinneren dat we over een verzekering gewaarborgd wonen beschikken. Deze gratis verzekering verzekert mensen tegen inkomensverlies en dekt gedurende het eerste jaar de aflossing van een lening tot een bedrag van 500 euro per maand. Wie zonder werk valt, kan op deze manier de eerste moeilijke periode overbruggen. De meeste mensen die zonder werk vallen, zitten immers slechts enkele

weken of maanden zonder werk. Aangezien het om een gratis verzekering en om een aflossing tot maximaal 500 euro per maand gaat, verbaast het me dat hier niet meer gebruik van wordt gemaakt.

Het leningsysteem van het VWF is op een klantvriendelijke wijze gereorganiseerd. We hebben de voorwaarden aangepast en voor een breed publiek toegankelijk gemaakt. We hebben die maatregelen genomen om eenverdieners en alleenstaanden de kans te geven om een hypothecaire lening af te sluiten en om de droom van elke Vlaming, eigenaar van een eigen woning worden, te realiseren. We hebben het hier toch over leningen die tot de helft goedkoper zijn dan bij de klassieke commerciële banken.

Mijnheer Martens, op uw vraag of HIV, een andere chronische ziekte of een kankerverleden bij sommige verzekeringsinstellingen een reden is om een schuldsaldoverzekering te weigeren, kan ik natuurlijk niet met absolute zekerheid antwoorden. Ik ken het beleid van de vele verschillende verzekeringsmaatschappijen niet. Ik kan me wel voorstellen dat dit bij sommige verzekeringsmaatschappijen het geval zal zijn, of dat ze dan extreme premies aanrekenen.

Dit hoeft echter geen reden te zijn om gezinnen die met deze pijnlijke situatie te kampen hebben, een goedkope lening bij het Vlaams Woningfonds te weigeren. Het blijkt allemaal nogal mee te vallen. Uit navraag blijkt dat het Vlaams Woningfonds nooit een leningsaanvraag weigert louter omwille van het feit dat geen schuldsaldoverzekering kan worden afgesloten. Er wordt steeds naar een oplossing gezocht: indien de kostwinner werd geweigerd voor de schuldsaldoverzekering, wordt voorgesteld een schuldsaldoverzekering te laten afsluiten op het hoofd van de partner, zelfs al heeft die geen beroepsinkomen.

In een tweede alinea in het door u geciteerde artikel uit het besluit op het Vlaams Woningfonds staat: "In afwijking van het eerste lid, mag de raad van bestuur in buitengewone omstandigheden een andere vorm van dekking aanvaarden." Deze uitzonderingsmogelijkheid voor de raad van bestuur wordt waar nodig ook in de praktijk toegepast. In 2007 werden vijf leningen toegestaan zonder dat een schuldsaldoverzekering kon worden afgesloten.

Het klopt dat in het leningenreglement van het Vlaams Woningfonds is opgenomen dat de aanvrager een schuldsaldoverzekering met enige premie moet afsluiten. Op zich is dat ook geen slechte maatregel. Vooreerst dient opgemerkt dat deze enige premie mee beleend kan worden, in tegenstelling tot in een systeem van periodieke betalingen, waardoor dus ook mensen met een zeer beperkt startkapitaal dergelijke schuldsaldoverzekering kunnen afsluiten. De mensen die bij ons terechtkomen, zijn niet interessant voor de com-

merciële banken. Dat is net de reden waarom de Vlaamse overheid daar zoveel middelen aan besteedt.

Ten tweede, en dit in tegenspraak tot uw opmerking, is een schuldsaldoverzekering met enige premie in de meeste gevallen wel de goedkoopste op de markt, tenzij de aanvrager erop rekent om snel na het afsluiten van het levensverzekeringscontract te overlijden. Ik vermoed dat de doorsneeburger dat niet direct ambieert.

Ten slotte hebt u gelijk dat de schuldsaldoverzekering in eerste instantie de particulier die leent ten goede komt. Ik ben tevens van mening dat, niet alleen omwille van het financiële aspect, het gebruik van het systeem van de enige premie de particulier beter uitkomt. Ik wil daarvoor een vergelijking maken met een verplichte brandverzekering, die altijd in periodieke premies wordt betaald. De ervaring leert dat het Vlaams Woningfonds deze verzekering in een aantal gevallen zelf betaalt, omdat de particulier op een of andere manier zelfs na herhaalde aanmaningsbrieven van de verzekeringsmaatschappij de premie niet betaalt. Als die woning afbrandt, is het VWF dat patrimonium natuurlijk ook kwijt.

Om de hypotheek veilig te stellen, betaalt het Vlaams Woningfonds in die gevallen dikwijls zelf de brandverzekeringspremie en probeert ze het bedrag nadien terug te krijgen van de particulier. Als een particulier de periodieke premie voor zijn schuldsaldoverzekering om een of andere reden niet betaalt, kan dit de oorzaak worden van een sociaal drama, wat het tegenovergestelde effect kan hebben van wat we met de bijzondere sociale hypotheecaire leningen van het VWF beogen. Het gaat net om mensen met een minder riant inkomen. We willen hen ook de kans op eigendomsverwerving geven.

Van het gerucht dat de klanten van het VWF verplicht worden hun schuldsaldoverzekering bij een welbepaalde verzekeringsmaatschappij af te sluiten, heb ik geen weet. Ik heb ook geen klachten ontvangen. Het Vlaams Woningfonds verplicht geenszins – en dat zeg ik heel expliciet – om de schuldsaldoverzekering af te sluiten bij een bepaalde verzekeringsmaatschappij. Er gebeuren trouwens federale controles in het kader van de toepassing van de economische regelgeving inzake verzekeringen. In de afgelopen jaren zijn regelmatig steekproefsgewijze controles uitgevoerd door de FOD Economie (Federale Overheidsdienst), ook bij het VWF. Het staat de gezinnen in elk geval volledig vrij om een verzekeringsmaatschappij te kiezen.

De voorzitter: De heer Martens heeft het woord.

De heer Bart Martens: Ik dank u voor uw helder antwoord, mijnheer de minister.

Mevrouw De Lobel, ik heb mijn vraag niet geformuleerd op basis van één geval. Zelfs in de kranten staan

verschillende getuigenissen, maar dan specifiek over de schuldsaldoverzekering. Zelfs partijgenoten van de minister, de echtgenoot van mevrouw Strubbe bijvoorbeeld, heeft er ooit een tribune over geschreven in *De Morgen*. (*Opmerkingen van mevrouw Hilde De Lobel*)

Trouwens, als het om een geval gaat dat representatief is voor de hele problematiek, dan is er toch geen enkel probleem. Dat is een pars pro toto. Ik ken zo steden die op basis van één geval een hoofddoekenverbod invoeren voor ambtenaren werkzaam aan het loket. (*Opmerkingen van mevrouw Hilde De Lobel*)

Ik denk dat dit een perfect legitieme vraag is.

Ik ben blij, mijnheer de minister, dat de raad van bestuur van het Vlaams Woningfonds afwijkingen kan toestaan voor die gezinnen die in eerste instantie bij een bank geen schuldsaldoverzekering kunnen afsluiten. Dat zijn gezinnen in buitengewone omstandigheden en daarvoor kan men andere dekkingsvormen aanvaarden. Het lijkt me nuttig om voor een aantal chronisch zieken, voor mensen met een kankerverleden en zo meer de systematiek meer te objectiveren en er regelmaat in te scheppen zodat er gelijkberechtiging komt voor die doelgroep.

Ik ben blij dat er geen verplichting wordt opgelegd om bij één bepaalde verzekeringsmaatschappij een schuldsaldoverzekering af te sluiten. Ik ga ervan uit dat mensen die daar toch mee geconfronteerd zouden worden, daartegen klacht kunnen indienen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Gino De Craemer tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de opleiding voor imams

De voorzitter: De heer De Craemer heeft het woord.

De heer Gino De Craemer: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, mijn vraag is een beetje een vreemde eend in de bijt.

Hoewel er over de oprichting van een opleiding van imams de voorbije jaren al heel wat is gediscussieerd, gedebatteerd en onderzoek verricht, blijken er in de praktijk nog maar weinig concrete resultaten te zijn geboekt. Binnen de hele discussie neemt het rapport 'Naar een opleiding voor imams in België'¹ een

¹ Jean-François Husson en Julie Dury, *Naar een opleiding voor imams in België. Referentiepunten in België en Europa*, Brussel: Koning Boudewijnstichting januari 2006.

belangrijke plaats in. Het onderzoek bestaat uit een onderdeel waarin de opleiding van andere erkende erediensten onder de loep worden genomen, en een tweede deel waarin men nagaat hoe de opleiding van imams in het buitenland wordt georganiseerd.

Een eerste belangrijke vaststelling is dat voor alle erkende erediensten de rol en het opleidingsniveau dat de bedienaar van de eredienst moet hebben, reeds werd uitgetekend. Enkel voor de islamitische eredienst is dat nog niet het geval. Er moet dan ook dringend een initiatief worden ondernomen. Momenteel is er een tekort aan imams waardoor heel wat imams uit het buitenland komen. Hun opleidingen zijn zeer verschillend en vaak niet toereikend. Ze hebben daarenboven meestal weinig voeling met onze samenleving. Een tweede conclusie is dan ook dat de op te richten opleiding twee onderdelen moet omvatten: naast een theologisch deel ook een profaan onderdeel met taalcursussen, cursussen over geschiedenis, wetgeving enzovoort.

Eind 2006 stelde de Moslimexecutieve reeds een beroepsprofiel op dat de basis moest vormen voor het uittekenen van het profiel en het programma van de opleiding. Belangrijk is dat de verdere uitbouw van de islamitisch-theologische opleiding in overleg met de moslimgemeenschap gebeurt. Volgens minister Vandenbroucke is de Moslimexecutieve dan ook een logisch aanspreekpunt.

Ook in het parlement werd de materie reeds meermaals behandeld: de opleiding werd in het regeerakkoord opgenomen en u en minister Vandenbroucke kondigden in het verleden meermaals de oprichting van een imamopleiding aan. In de beleidsbrief Inburgering 2007-2008 werd het onderwerp echter niet opgenomen.

Mijnheer de minister, hoe ver staat het met de oprichting en/of ontwikkeling van de opleiding voor imams? Kunt u een stand van zaken geven? Zijn er nog problemen? Welke zijn dat? Hoe verloopt de samenwerking tussen de verschillende actoren?

Het onderzoek 'Naar een opleiding voor imams in België' stelde dat de moslimgemeenschappen verdeeld zijn over de nood aan een opleiding tot imam. De éénmakende kracht van de Moslimexecutieve is volgens het rapport dan ook essentieel bij het tot stand komen van een geschikte opleiding die gemeenschappelijk is voor de verschillende strekkingen binnen de gemeenschap. De voorbije maanden kende de Moslimexecutieve interne problemen. Heeft dit invloed op de samenwerking gehad?

Waaruit zal de opleiding concreet bestaan? Wat is de opleidingstermijn? Wat is het opleidingsniveau? Welke vakken zullen worden gedoceerd? Wanneer denkt u dat de imamopleiding effectief van start kan gaan? Door wie of welke instelling zal de opleiding worden georganiseerd?

De voorzitter: Mevrouw Guns heeft het woord.

Mevrouw Dominique Guns: Mijnheer de voorzitter, tenzij ik me vergis en op het gevaar af in de plaats van de minister te antwoorden, denk ik dat deze vraag niet in deze commissie thuishoort, maar in de commissie voor Onderwijs. De minister van Inburgering is enkel bevoegd als het om een inburgeringstraject gaat. Dat is het geval bij een imam die uit het buitenland komt.

Minister Marino Keulen: Dit is een exclusieve bevoegdheid van minister Vandenbroucke. Ik zal straks iets zeggen over de raakvlakken met mijn domein.

Mevrouw Dominique Guns: U bent ook bevoegd voor maatschappelijke oriëntatie, en gelukkig maakt u geen onderscheid tussen een imam-nieuwkomer en een andere nieuwkomer. Ook de opleiding Nederlands tweede taal (NT2) valt onder minister Vandenbroucke.

De voorzitter: De heer Van Dijk heeft het woord.

De heer Wim Van Dijk: Mijnheer de voorzitter, bij dit soort vragen vraag ik me telkens af of het wel de taak is van de overheid om het initiatief te nemen voor zo'n opleiding zoals in Nederland wel gebeurd is.

Aan de andere kant worden we natuurlijk wel geconfronteerd met een gebrek aan interne structuur en regelgeving, onder meer op het vlak van kwalificaties, in tegenstelling tot de andere erkende godsdiensten. We hebben nu wel een representatief orgaan opgericht, maar iedereen weet in welke staat dat verkeert.

Met de term 'eenmakende kracht' doen we de waarheid wel wat geweld aan. De overheid kan toch moeilijk interfereren in het ontbreken van regels? Al wordt dat wel gesuggereerd door de schrijver van het rapport in kwestie, de heer Husson. Hij vraagt zich af we subsidies voor imams moeten koppelen aan een verplichte opleiding. Wordt dat denkspoor gevolgd?

Mocht er zo'n opleiding bestaan, welke waarde zou de moslimgemeenschap daar zelf aan hechten? We moeten ons daar geen illusies over maken. Ik denk dat ze steeds de voorkeur zullen blijven geven aan opleidingen in hun thuisland of aan beroemde Koranscholen in Arabië of Turkije.

De voorzitter: De heer Sannen heeft het woord.

De heer Ludo Sannen: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, we moeten twee zaken van elkaar scheiden. Minister Vandenbroucke is niet bevoegd voor een imamopleiding, maar wel voor een leerkrachtenopleiding islam. Dat is wel iets anders. De minister kan bevoegd zijn voor een faculteit theologie aan de universiteit en die helpen financieren. De minister is

niet bevoegd voor imams, niet voor de selectiecriteria en niet voor de studievoorwaarden. Dat geldt net zo goed voor de rooms-katholieke godsdienst en de protestantse en alle andere. De representatieve organen zijn daarvoor bevoegd.

Vlaanderen heeft nog maar één opleiding voor leerkrachten islam, aan de Erasmushogeschool. Dat is te weinig. We hebben het er al over gehad dat er meer moeten komen. Zo'n opleiding is natuurlijk onderhevig aan de Vlaamse regelgeving ter zake. Alle kwalificaties voor leerkracht zitten daarin vervat. Het vak islam vormt daar een onderdeel van, net zoals katholieke godsdienst een onderdeel kan zijn. De minister is niet bevoegd voor de inhoud van dat vak, wel de executieve of de bisschop.

Mevrouw Dominique Guns: Minister Vandenbroucke is nog niet gestart met de opleiding theologie.

De heer Ludo Sannen: De minister is op geen enkele manier inrichtende macht van een of andere onderwijsorganisatie. Vlaanderen heeft geen eigen scholen of universiteiten, Vlaanderen financiert enkel. De minister kan aansturen op de inrichting van bepaalde opleidingen, we hebben daartoe een voorstel van resolutie goedgekeurd. Daar is hij dan ook mee gestart, maar hij kan dat niet zelf organiseren. De financiering kan trouwens pas beginnen als aan bepaalde kwalificaties wordt voldaan.

We hadden het gisteren in de plenaire vergadering² over inburgering en gemengd onderwijs. Dat is de Vlaamse norm. Nog een essentieel principe hier is de godsdienstvrijheid en de onafhankelijke relatie tussen overheid en godsdienst. We moeten dat respecteren voor alle andere godsdiensten.

Ik zou wel graag willen, mijnheer de minister, dat de regering snel een initiatief neemt voor een theologische faculteit. We moeten daarvoor ons best blijven doen.

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Mijnheer Sannen, minister Vandenbroucke is inderdaad bevoegd voor de theologische opleiding op het niveau van bachelor en master. Zoals u aangeeft, bestaat er geen echte opleiding tot imam, net zoals er geen opleiding tot pastoor bestaat of welk ambt dan ook in de erediensten van de erkende godsdiensten. De inrichting van een volwaardige opleiding theologische scholing in het Vlaams onderwijs behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de minister van Onderwijs. (*Opmerkingen*)

Het is natuurlijk wel het representatieve orgaan dat mensen erkent of aanneemt in de hoedanigheid van imam.

We moeten geen woordenspel ontwikkelen. Het gaat over die theologische scholing, die opleiding tot imam.

Vanuit mijn coördinerende bevoegdheid inzake inburgering heb ik hier in mijn beleidsnota volledigheidshalve melding van gemaakt, maar het is en blijft de functionele bevoegdheid van de minister van Onderwijs. Mijn verantwoordelijkheid inzake opleiding van imams beperkt zich tot de bedienaars van erkende erediensten die gevat worden door het Inburgeringsdecreet. Zoals u weet, heeft de aanpassing van het Inburgeringsdecreet, die werd aangenomen op 12 juli 2006 en in werking is sinds 1 januari 2007, het mogelijk gemaakt om een koppeling te maken tussen het Inburgeringsdecreet en het decreet van 7 mei 2004 betreffende de materiële organisatie en werking van de erkende erediensten. Hierdoor kunnen bedienaars die in uitvoering van het decreet van 7 mei 2004 betreffende de materiële organisatie en werking van de erkende erediensten aangesteld worden in nieuw erkende of nieuw te erkennen lokale geloofsgemeenschappen, verplicht worden tot het volgen van een inburgeringstraject. Deze inburgeringsplicht is ingevoerd vanuit de overtuiging dat zij een belangrijke maatschappelijke voorbeeld- en aanspreekfunctie hebben en een grote impact op het integratieproces. Zij krijgen dus Nederlands, maatschappelijke oriëntatie en andere opleidingen in dat verband.

Nu de eerste lokale moslimgemeenschappen sinds 22 december 2007 erkend zijn, zal mijn administratie op korte termijn onderzoeken of de desbetreffende bedienaars al dan niet reeds voldaan hebben aan hun inburgeringsplichten. Indien dit niet het geval is, zal mijn administratie de betrokken bedienaars via brief informeren over hun inburgeringsplicht en hen doorverwijzen naar het onthaalbureau voor het volgen van een inburgeringstraject.

Over de werking van de Moslimexecutieve moet ik u het antwoord schuldig blijven. Dit betreft een federale aangelegenheid waarin de gewesten geen bevoegdheid of verantwoordelijkheid hebben, en geen financiële bijdrage leveren. Bovendien zijn problemen binnen de Moslimexecutieve een interne aangelegenheid van de moslimgemeenschap.

Ik kan wel medelen dat ik onlangs nog een constructief gesprek heb gehad met vertegenwoordigers die behoren tot de Vlaamse vleugel van de Moslimexecutieve over nieuwe erkenningsaanvragen die binnenkort ingediend zouden worden. In het kader van de erkenning van nieuwe plaatselijke kerk- en geloofsgemeenschappen werd reeds in de wetgeving bepaald dat nieuwe erkenningen voortaan onderworpen zijn aan een aantal bijkomende voorwaarden om de erkenning te kunnen genieten en behouden. Zo dient men, met uitzondering van de liturgie, zoveel mogelijk het

² *Hand. VI.* Parl. 2007-08, 30 januari 2008, nr. 26, p. 7-10.

Nederlands te hanteren en moet, zoals ik reeds eerder zei, de bedienaar van de eredienst aan zijn inburgeringsplicht voldoen. Door deze inburgeringsplicht zullen Nederlandsonkundige imams van erkende moskeeën voortaan onder meer het Nederlands moeten leren.

De voorzitter: De heer De Craemer heeft het woord.

De heer Gino De Craemer: Ik dank u voor uw antwoord, mijnheer de minister. Ik heb de vraag ook aan minister Vandembroucke gesteld. In het kader van de task force inburgering zijn er overlappende aspecten.

Uw antwoord bevredigt mij. De imams moeten een 'normaal' inburgeringstraject volgen. Ik apprecieer uw inspanningen opdat ze onze taal, waarden en normen leren. De onderwijsaspecten zal ik bespreken met minister Vandembroucke.

Het traject dat u schetst, lijkt me zeer belangrijk voor de erkenning van mogelijke nieuwe moslimgemeenschappen in ons land.

De voorzitter: De heer Sannen heeft het woord.

De heer Ludo Sannen: Ik vind het ontzettend belangrijk dat deze mensen een inburgeringstraject volgen. Ik zou het trouwens op prijs stellen in de toekomst enkel nog over imams te beschikken die hier een theologische opleiding hebben gevolgd. Die bekommernis ligt overigens mee aan de grondslag van de resolutie. Wie hier vragen over stelt, moet in eerste instantie de problematiek in het juiste kader plaatsen. We moeten duidelijk stellen wie welke verantwoordelijkheid draagt.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Joke Schauvliege tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de voorwaarden gekoppeld aan de toekenning van de renovatiepremie

De voorzitter: Mevrouw Schauvliege heeft het woord.

Mevrouw Joke Schauvliege: Mijnheer de voorzitter, in Vlaanderen worden heel wat mensen, bijvoorbeeld in het kader van openbare werken, onteigend. Dat is nooit een plezierige aangelegenheid. Vaak gaat dit met menselijke drama's gepaard. Gelukkig beschikken we over een goede regeling en hebben die mensen recht op een goede vergoeding.

Mensen die zijn onteigend en die proberen een nieuw huis te bouwen of een bestaand huis te renoveren, worden evenwel met een probleem geconfronteerd. De

renovatiepremie is een heel goed instrument en wordt massaal aangevraagd. Mensen die zijn onteigend en een bestaande woning hebben gekocht om in te wonen, kiezen er vaak voor hun nieuwe woning eerst te renoveren. Die renovaties komen de duurzaamheid van de woningen ten goede.

Om een renovatiepremie te krijgen, moeten die mensen evenwel aan een aantal voorwaarden voldoen. Een van die voorwaarden is de eigendomsvoorwaarde. Ze mogen gedurende een periode van drie jaar voorafgaand aan de indieningsdatum van de aanvraag geen woning in volle eigendom of in vruchtgebruik hebben gehad. Aangezien de eigendomsvoorwaarde in deze commissie al meermaals het onderwerp van discussie is geweest, heeft de minister in het verleden verklaard dat hij deze voorwaarde in april 2008 zou evalueren. Volgens de huidige interpretatie van artikel 4 van het Besluit van de Vlaamse Regering betreffende de renovatiepremie komen onteigende mensen niet in aanmerking voor een renovatiepremie. Volgens mij is artikel 4 niet met die bedoeling in het leven geroepen.

Mijnheer de minister, klopt het dat onteigende mensen door de bepalingen in artikel 4 niet in aanmerking komen voor een renovatiepremie? Ik heb het hier uiteraard over mensen die wel degelijk aan alle andere voorwaarden voldoen, maar enkel niet aan de eigendomsvoorwaarde. Hebt u richtlijnen gegeven met betrekking tot de precieze interpretatie en toepassing van artikel 4? Zult u in het kader van de evaluatie rekening houden met onteigende mensen die, strikt genomen, niet in aanmerking komen voor een renovatiepremie? Zult u in een uitzonderingsregeling of in een lossere interpretatie van artikel 4 voorzien?

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Mijnheer de voorzitter, als problemen rijzen, moeten we een oplossing vinden. In dit geval is er een oplossing voor het probleem.

De vraag om uitleg van mevrouw Schauvliege betreft artikel 4 van het Besluit van de Vlaamse Regering betreffende de renovatiepremie. Dit artikel bepaalt het volgende: "De bewoner mag, naast de woning die het voorwerp van de aanvraag uitmaakt, geen andere woning volledig in volle eigendom of volledig in vruchtgebruik hebben op de aanvraagdatum of gehad hebben in de periode van drie jaar voor de aanvraagdatum, tenzij hij die woning in dezelfde periode heeft bewoond en ze het voorwerp is van de toepassing van artikel 19 van de Vlaamse Wooncode". Dit betekent dat iemand die vandaag een aanvraag indient, sinds 31 januari 2005 aan de eigendomsvoorwaarde moet voldoen.

De uitzondering uit artikel 19 van de Vlaamse Wooncode betreft ongeschikt of onbewoonbaar verklaarde

woningen of woningen waarvoor de afgifte van een conformiteitsattest is geweigerd. Verder is er geen expliciete formulering van uitzonderingen op de eigendomsvoorwaarde, ook niet in het geval van onteigeningen. In de praktijk wordt evenwel een uitzondering voor onteigeningen toegestaan. Deze uitzondering berust op het begrip 'overmacht'. Het agentschap Wonen beschouwt een onteigening als een geval van overmacht en hanteert deze interpretatie bij het behandelen van beroepen. Ik heb gevraagd om dit principe in de interne richtlijnen, het zogenaamde vademecum, te verankeren. Op die manier kunnen misverstanden worden vermeden en zullen onteigeningen consequent als grond voor uitzonderingen worden beschouwd. Dit punt zal na de aangekondigde evaluatie van het stelsel bovendien uitdrukkelijk in het Besluit van de Vlaamse Regering worden opgenomen.

Mensen wier woning het voorwerp was van een onteigeningsprocedure komen bijgevolg wel in aanmerking voor een renovatiepremie. Bij de controle op de eigendomsvoorwaarde wordt geen rekening gehouden met deze woning. Ik denk dat ik de vragen van mevrouw Schauvliege hiermee positief heb beantwoord.

De voorzitter: Mevrouw Schauvliege heeft het woord.

Mevrouw Joke Schauvliege: Mijnheer de minister, ik kan niet anders dan u voor dit antwoord te bedanken.

Ik zou u nog wel willen vragen hier goed over te communiceren. Ik krijg signalen dat bepaalde diensten de situatie en de regelgeving anders interpreteren.

De voorzitter: Het incident is gesloten.
